

sel paa Band og Brød, og at det derfor dog maatte turde være noget vel strengt altid at anvende Nedsættelse i 2den Klasse, der efter de militære Medlemmers Vidnesbyrd er en saa overordentlig indgribende Straf. Derimod har det aldrig været Udvalgets Tanke, at nogen Krigsret, hvis der forelaa noget virkelig alvorligt Tyveri, skulde kunne undlade at anvende Nedsættelsen. Jeg kan imidlertid vistnok paa hele Udvalgets Begne udtale, at der ikke ligger stor Magt paa, om dets Ændringsforslag til § 40 bliver vedtaget eller ikke; det skal ikke være derigennem, at der skal dømmes den høitærede Krigsminister og Udvalget imellem. Derimod kan Udvalget naturligtvis ikke opgive den Tilslutning, som dets øvrige Medlemmer allerede i Udvalget have ydet de militære Medlemmer af samme med Hensyn til Nedsættelsesstraffen i det Hele, og det maa derfor vedblivende anmode det høie Thing om at bevare denne Straf saaledes, som den ved 2den Behandling blev indsat i Lovforslaget. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 6 skal jeg endnu tillade mig at bemærke, at det jo vistnok ikke er umuligt at sætte det under Afstemning, selv om ikke den høitærede Krigsministers Forslag under Nr. 4 til § 40 bliver vedtaget, men at jeg dog ikke skjønner, at det da ret vel gaar an at stemme for det. Thi dets Vedtagelse vilde da medføre en Feil i Lovforslagets Indhold, med hvilken det vilde vandree over til det andet Thing. Det maa jo erindres, at det herved, altsaa forudsættes, at § 40 bliver staaende saaledes, som den nu en Gang er vedtagen, eller i alt Fald dog kun ændret overensstemmende med Udvalgets Forslag under Nr. 5. Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse vil altsaa derefter være en Straf, der kan idømmes Vedkommende ikke blot i Krig, men ogsaa for militære Forseelser og Forbrydelser, begaaede i Fredstid. Og tænke vi os nu, at Nedsættelsen har rammet en militær Person i Fredstid, saa vilde det dog være høist beyderligt, at han, ikke skulde kunne faae Dyreisning, ikke skulde kunne komme op

i de Meniges 1ste Klasse før efter endt Felttog, eller før han i Krig havde udmærket sig ved hæderlig Daad. Det gaar dog ikke an. Jeg kan forstaa, at den høitærede Krigsminister kan lægge Bægt paa Forandringen af 3 Maaneder til 6 Maaneder, men, at de 6 Maaneder skulde følge efter endt Felttog, vilde dog være meget beyderligt, naar Nedsættelsen var idømt den Paagjældende i Fredstid. Naar det af det ærede Medlem, der sidder lige foran mig, (Rosenørn-Teilmann) er udtalt, hvorledes han vilde afgive sin Stemme med Hensyn til det nævnte Forslag, da antager jeg ogsaa, at den Betragtning, hvorpaa hans Udtalelse derom hvilede, maa have været den selv samme, som jeg nu lige har tilladt mig at gjøre gjældende.

Krigs- og Marineministeren: Jeg skal efter at have hørt Udvalgets Ordførers Udtalelser give ham Ret i, at det maatte kan have nogen Banskeltighed at vedtage det af mig stillede Ændringsforslag under Nr 6 under Forudsætning af, at mit Ændringsforslag under Nr. 4 bliver forkastet. Jeg haaber imidlertid, at dette sidste Tilfælde ikke skal indtræde, og at vi saaledes ganske rolig ville kunne se Ændringsforslaget under Nr. 6 fremdeles staa paa Listen. — Jeg kan ikke fravige den Tro, som jeg har havt fra først af under Forhandlingerne om denne Sag, at den ærede Ordfører og de ærede øvrige juridiske Medlemmer af Udvalget med Hensyn til Affattelsen af §. 40 væsentlig have ladet sig lede — og det er jo egentlig ogsaa udtalt af den ærede Ordfører — af de Ansøelser, der have gjort sig gjældende hos de to militære Medlemmer af Udvalget. Men jeg kan ikke negte, at det alligevel undrer mig, at Udvalgets ærede juridiske Medlemmer have kunnet strække sig saa langt, som de have gjort i dette Tilfælde, navnlig ved at stille det Ændringsforslag, som i Dag foreligger under Nr. 5. Den ærede Ordfører fandt, at jeg havde havt Uret i at udtale, at den Retdaktion, som det vilde tilveiebringe af § 40,